

jeg saa gerne, at Staten paa dette Felt som paa andre Felter tjente Penge. Jeg mener, at de Penge, man kan faa ind udefra, ere en Gevinst, man bringer ind til Kuben, som jeg synes, man skal tage. Jeg kan ikke se det forkastelige i, at Staten tager Arbejde, naar det kan faas, idet man derved gavner baade Statskassen og Arbejderne. Den Interesse har jeg endnu. Jeg vil meget gerne virke med til, at vi kunne faa noget Arbejde, men jeg ser ikke, hvorledes det skal kunne lykkes.

Det ærede Medlem har sagt, at vi have ikke udbetalt Overarbejdspenge efter Reglementet. Det kan jeg vanskelig tro forholder sig rigtigt; jeg kan ikke tænke mig, at Lønreglementet ikke skulde være fulgt. Men de Udtalelser, det ærede Medlem er kommet med i den Henseende, ville give mig Anledning til at undersøge Sagen, thi Arbejderne skulde have deres Ret i enhver Henseende. Jeg tror, at hvis det havde været ledende for alle i Fjor, havde Arbejderne været nok saa godt stillede i dette Øjeblik, som de ere.

Krabbe: Den højtærede Minister rettede en Opfordring til mig om at føre et Bevis for, at Ministeren har aabnet Døren for Kameraderi, men den højtærede Minister ved, at dette Bevis kan jeg ikke føre i dette Ting (Afbrydelse). Det *kan* ikke føres her, det vilde være umuligt her i dette Ting at føre Forhandling angaaende de enkelte Officerers Kvalifikationer. Hvis den højtærede Minister vil have en Forhandling angaaende disse personlige Forhold, var det muligt, at det kunde gøres f. Eks. i Finansudvalget, altsaa i en snævrere Kreds, men i en offentlig Forsamling er det fuldstændig umuligt.

Den ærede Ordfører (Jensen-Sønderup) fremkom med nogle Bemærkninger til de Udtalelser, jeg havde fremsat i Gaar. Jeg skal ikke af den Omstændighed, at den ærede Ordfører ikke havde ganske Rede paa, hvad jeg havde sagt, lade mig forlede til at gentage, hvad jeg sagde i Gaar. Hvad han ytrede, giver mig for Resten kun Anledning til at udtale Glæde, nemlig Glæde over, at den ærede Ordfører siger, at han venter, at der fra Forsvarskommissionen vil komme en Indstilling, der gaar ud paa Nedlæggelse af Københavns Befæstning. Men min Tilfredsstillelse derved vilde dog være større, hvis det ærede Medlem vilde gaa videre. Thi det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at fra Forsvarskommis-

sionen kommer der een Indstilling, gaaende ud paa Bevarelsen af Københavns Befæstning, og en anden, som vil gaa i den modsatte Retning; der kommer ikke der en enlig Røst, der kommer to forskellige Meninger frem, og da den ærede Ordfører ved dette, vilde det være langt mere tilfredsstillende for dem, der havde haabet tidligere at have haft ham til Meningsfælle, om han vilde have sagt, at en Nedlæggelse af Københavns Befæstning er den Forudsætning, vi skulle til, hvilke Røster der end kommer fra Forsvarskommissionen.

Jeg skal til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) tillade mig at sige, at det ærede Medlems større Kendskab til Meningerne i Hærens Officerskorps end min er ubestridelig. Jeg bestrider heller ikke, at dette Kendskab er grundigt. Jeg har faaet et noget derfra afvigende Indtryk, nemlig at der er en Vigen i Anskuelserne. Hvis dette Indtryk skulde være fejl, og det ærede Medlem forsikrer os, at der ingen Vigen er, men at det store Flertal af Hærens Officerskorps fremdeles har en fast og endog efter det ærede Medlems Opfattelse tiltagende Mening om, at Københavns Befæstning skal opretholdes, kan jeg ikke sige andet dertil, end at jeg beklager det i højeste Grad. Jeg er fuldstændig overbevist om, at Fremtiden vil gaa en anden Vej.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Det ærede Medlem sagde, at den Paastand, han har fremsat om Kammeraderi, kan der ikke føres Bevis for. Naar det ærede Medlem nu ved dette, forundrer det mig, han vil tillade sig at fremsætte en saadan Paastand, naar han ikke kan føre Bevis derfor.

Krabbe: Naar der er en Iagttagelse — eller en Anskuelse, som er fremgaaet af Iagttagelse — om, at der er Misforhold til Stede i en eller anden Gren af Statens Styrelse, er det fuldstændig berettiget, jeg vil endog kalde det pligtigt, at man fremfører det her og bruger dertil den Karakteristik, som man mener Forholdet fortjener, uden at man behøver eller bør lade sig afskrække af, at man ved, at efter Forholdenes Natur kan der ikke her i Tinget føres Bevis for disse personlige Forhold.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Maa jeg da spørge, om det ærede